

TUDOR
GANEA

Vreau să aud
numai de bine

roman

POLIROM
2026

Cuprins

Partea întâi

1. Glanda umilirii.....	7
2. Jumătatea vieții.....	32
3. Tăceri.....	48
4. Marea și plaja.....	61
5. Prietenie.....	79
6. Analgezice.....	96

Partea a doua

7. Malik.....	117
8. Burcescu.....	127
9. Taclale.....	149
10. Reabilitări.....	162
11. În club.....	189
12. Memo.....	205
13. Hot Touch.....	214
14. Cântecul oaselor.....	229
15. Pescăruși.....	239
16. Mușuroaie.....	247
<i>Epilog</i>	259

Lângă el era întinsă pe nisip o chitară neagră. Îmi zisese în clasă că s-a apucat să învețe acordurile, iar felul în care a rămas impasibil și nu a urmărit cu privirea micul grup de rockerițe ce a trecut pe lângă noi în acel moment m-a convins că motivul pentru care își achiziționase și el un Dreadnought nu era identic cu al meu. M-am așezat, am început să vorbim și nu ne-am mai oprit decât după ore bune, când soarele apusese de mult și mi-am simțit gura uscată.

Părea că o vrajă a mării reușise să-mi redea vocea, asemenea lui Ariel. Vorbeam. Vorbeam mult. Nu-mi mai tăcea gura. Și nu-mi venea să cred. Cu un debit verbal atât de nespecific mie, am început să mă destăinui indecent de mult. Și el mă asculta. Și eu îi povesteam vrute și nevrute. Și el îmi povestea vrute și nevrute. Și eu îl întrebam și el îmi răspundea. Și el mă întreba și eu îi răspundeam. Și toată carapacea sub care îmi consumasem tăcerile s-a lichefiat în acea seară într-o ciorbă verbală în care am fiert la foc mare tot ce îmi trecea prin cap. Ieșise din mare un alt Toma? Pe cine culesese Nicu din mijlocul hulei? Pe cine adusesese la mal? Acela nu eram eu. În timp ce vocea mea răsuna în tot golfuluțu, afară se întuneca, iar silueta lui Mihail părea să se dilueze și să se ascundă în umbrele nopții, până când nu l-am mai văzut deloc. Îi auzeam doar vocea răsunând la jumătate de metru de mine și pentru o clipă am avut senzația că de fapt sunt singur și că glasul pe care îl aud răspunzându-mi este propriul meu ecou. Înăuntrul meu se pornise un mecanism al

confesiunii – derulate pe repede înainte – care reușise să mă răgușească de-a dreptul, iar dacă rockerițele nu ar fi apărut deodată lângă noi, tăvălugul verbal – ce căpătase amploarea isterică a unui comentator sportiv – probabil că mi-ar fi rupt corzile vocale.

Erau patru. Două dintre ele purtau tricouri negre cu Kurt Cobain. De fapt, chipul lui Kurt Cobain era singura față ale cărei trăsături căpătau coerență, reușind să se distingă asemenea unei năluci în întunericul de pe plajă. Se chinuiau să întrețină un foc – pornit la vreo 20 de metri de noi – cu niște mănunchiuri de papură, smulse probabil de pe dealul falezei. Mi-a părut că sunt de-o seamă cu noi sau ceva mai mari. Inima a început să-mi bată cu putere. Robinetul cuvintelor, pe care îl deschisese la maximum mai devreme, era din nou închis. Patru fete în tricouri cu Nirvana. De atâta a fost nevoie ca să tac din nou.

— Salut, văd că aveți chitară, ce miștooo! a spus una din ele și mi-am imaginat-o zâmbind, pentru că noaptea o rezuma și pe ea, la fel ca pe Mihail, la o voce răsunând din spatele unei siluete întunecate.

Acel *miștooo* prelungit, venit din corzile vocale ale unei fete îmbrăcată într-un tricou cu Kurt Cobain, vara, pe plajă, la 17 ani, mi-a picurat câțiva stropi de ulei încins în stomac.

— Nu veniți la noi la foc?

În următoarea jumătate de oră m-am dat în spectacol, abuzând de chitara lui Mihail și epuizându-mi întreg repertoriul, convins că la finalul recitalului voi fi sedus măcar

una dintre Stup, Cris, Punky și Gina, adică cele patru rockerițe de clasa a XII-a de la liceul Decebal din Tomis Nord, după cum aveam să aflăm. Devenisem dintr-odată sigur pe mine. Pusesem mâna pe chitară și nu mă mai opriseam. Până atunci, singurul meu auditoriu fusese format din golani de cartier. În acea seară cântam în fața a patru fete. Discuția cu Mihail fusese un interludiu spre ariile folk din caietul lui Bitălz. O anticameră spre primul meu recital. În timpul cântatului își tot pasaseră de la una la alta o sticlă de Tanita, chicotiseră încontinuu și-și șoptiseră ostentativ la ureche secrete despre care îmi imaginam că mă vizează.

— S-a închis rockoteca lui Broască și am zis să venim să bem ceva pe plajă, mi s-a confesat Gina și mi-a întins sticla de Tanita din care tot poștiseră cât timp cântasem.

Am luat un gât și am înghițit în scârbă, pentru că băutura era foarte dulce și foarte caldă. Apoi am mai luat unul și nu mi s-a mai părut așa rea.

— Câți de mult, nu? m-a întrebat ea și m-a privit într-un fel pe care eu l-am perceput ca fiind un flirt pe față.

— De ani buni, am mințit, din ce în ce mai sigur că Gina nu are cum să-mi scape. E greu până ți se fac bătăturile, am continuat doct și i-am prezentat spre inspecție buricele îngălbenite, care-mi zvâcneau de durere.

Vorbeam. Vorbeam cu o fată.

— Vai, da' ce tari sunt! s-a mirat ea când mi-a atins cu degetele bătătura de la arătător.

Apoi a continuat să-mi pipăie buricele mâinii stângi într-un mod atât de erotic, încât am simțit cum mă încearcă o erecție.

— Și numai căcaturi din astea românești știi să cânti? a șoptit ea lasciv spre degetele mele, pe același ton dulceag, a cărui ironie abia atunci începeam să o percep.

Am rămas mut. Celelalte fete au început să râdă. Mureau de râs. Se țineau cu mâna de burtă și nu mai aveau aer. Se aplecau mult deasupra jarului, apoi își dădeau capul și părul pe spate și râdeau cu gurile deschise, spre cerul plin de stele. Deși mă simțeam oribil, mi se păreau minunate. L-am căutat cu privirea pe Mihail și l-am văzut zâmbind, cu sticla de Tanita în mână. Se trăsesese lângă cea cu părul creț, care ni se prezentase drept *Stup*, și se sprijinea cu obrazul de umărul ei.

— Mă piș pe mine, fată! a zis printre hohote de râs cea căreia i se zicea Punky.

Am urmărit-o pe Punky cum merge clătindându-se spre dealul falezei ascuns în întunericul serii. După ce au încetat să mai râdă, Gina a terminat cu acel teatru, mi-a dat drumul degetelor, a luat chitara și a început să cânte *About a Girl* de la Nirvana. Cânta perfect. Intro, solouri, tot. Imita superb și falsetto-ul lui Cobain. A continuat cu toate celelalte piese de pe *Unplugged*, una după alta, umplând pauzele dintre melodii cu vorbele lui Kurt – așa cum se aud ele pe album –, momente în care celelalte fete o îngâneau și apoi își zâmbeau una alteia, mulțumite de sincronul prin care starul rock vorbea acum, după moarte,

prin vocile lor, pe o plajă pustie din Constanța, în fața a doi adolescenți beți care le priveau ca pe niște zeități.

Sticla de Tanita tot apărea și dispărea din fața mea în timp ce Gina cânta piesă după piesă. Băutura mi se urcase la cap, iar sentimentul de umilință de mai înainte dispăruse complet și lăsase loc unei plăcute resemnări aseasonate cu o amorțeală dulce. Mă simțeam bine. Mă îndrăgosteam.

M-am dezmeticit la finalul piesei *All Appologies*, când fetele au început să-l citeze din nou în cor pe Kurt:

This was written by my favourite performer. Our favourite performer, isn't it? All of ours? You like him the best?... Oh yeah, this guy representing the Lead Belly's estate wants to sell me Lead Belly's guitar for 500.000 dollars. Yeah, I even asked David Geffen personally if he'd buy it for me. He wouldn't do it.

Înainte să înceapă ultima piesă, Gina s-a apropiat de mine și mi-a șoptit:

— Se stinge focul. Mi-e frig. Nu mai aduci și tu niște papură?

Apoi m-a pupat scurt pe obraz.

Am simțit pupicul Ginei ca pe o injecție cu adrenalină. M-am ridicat energic și m-am conformat. Am luat-o spre dealul falezei, în timp ce în spate răsunau tot mai încet acordurile de la *Where Did You Sleep Last Night*. Se făcuse întuneric, însă vedeam bine la lumina lunii. M-am apucat să smulg tulpinile de papură și să le arunc într-o grămadă ce

se forma în spatele meu. Eram surescitat și abia așteptam să mă întorc lângă Gina. În timp ce rupeam papura, mi-am adus aminte că văzusem în târg la ruși, în piața Gorbaciov, o tonetă plină cu tricouri cu Cobain și Metallica și m-am hotărât ca a doua zi să dau o tură pe acolo. Probabil aș fi defrișat tot dealul falezei, numai să nu se stingă focul, dar m-am oprit când am văzut că grămada crescuse cât mine de înaltă. Trebuia să fac două-trei drumuri ca să duc toată papura la foc. Am luat în brațe un mănunchi pe care abia l-am putut cuprinde cu mâinile și am pornit spre foc. Între timp nu se mai auzea nimic. Doar valurile ce se spărgeau ușor. Când am ajuns lângă jar, am trântit mănunchiul de papură și am observat cu stupeoare că fetele plecaseră. Gina lăsase chitara lângă Mihail, care dormea pe o parte, cu spatele la jar. Uitasem complet de Mihail. Pur și simplu îmi dispăruse din cadru de când Gina îmi atinsese buricele degetelor. M-am lăsat pe vine și am început să-l zgâlțâi. Sticla goală de Tanita era lângă el, fără dop. Am vrut să-l ridic, dar era moale ca o cârpă. Eram și eu pilit și nesigur pe picioare, așa că m-am așezat pe nisip și m-am întins pe o parte, ghemuindu-mă cu spatele meu în burta lui. I-am luat mâinile și i le-am cuprins în jurul gâtului meu. Voiam să îl ridic în spate, ca pe un rucsac, și să-l duc spre cărarea falezei, dar am mai rămas o vreme așa, cât să-mi trag sufletul. Culesul de papură mă epuizase și încă respiram greu.

În timp ce stăteam cuibărit în brațele lui Mihail, am văzut în lumina lunii silueta unui